

Surm kutsnud meie hulga seast,
So ellu noorel aeal.
Ka palju laste wannemaid,
Kell' mahha jánud wáetimid,
Dn ilmast árra láinud!

Ka tulle-kahju mõnda meest
Dn warrast waeseks teinud.
Ja mõnda Jummal hádda seest
Dn heldest wálja aitnud.
Mis Jummal teeb, on ikka hea,
Et innime kúl sest ei tea,
Mis tale kasuks tulleb.

Sind Jummal, meie tánname,
Et olled armust hoidnud
Meid kahju eest ja tánnine,
Ja lõpnud aastal lastnud
Mei' wilja põllul kaswada,
Ja olled wõtnud õnnista'
Kõik tõõd ja tallitused.

Kõik wihha, waenu kauta
Sa árra meie seast.

Meid katta rahhu-tiwaga
Ja õppeta meid heast,
Üht wagga ellu ellama,
Ja Sinnu sõnnast otsima
Mis meile tarwis lähháb.

Siis wõime meie julgeste
Uut aastat allustada;
Sest Sinnu peale kindlaste
So wõime lootust pánna
Ja ussume, et se, mis Sa
Meil peale panned kannata,
Kõik meile heaks tulleb.

Oh wõtta omma Waimuga,
Mi warra, kui ka hilja,
Mei' waimu ikka õnnista,
Et kanname head wilja.
Mei' südda hásti õitsegu
Ja ussu willi kaswagu
Ja kandku saea kordse.

Se aasta, mis meil hakkatud,
Mis olled lastnud náhha,